A°. 1839.

N°. 67.

DONDERDAG DEN 22sten AUGUSTUS.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Militair Bureau.

Den 20 Augustus 1839.

Door Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht, Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-order van heden, No. 36 | 5, bij de Schutterij van *Paramaribo* benoemd en aangesteld:

Tot *Eersten Luitenant Adjudant van den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, de oud Eerste Luitenant van dezelve Schutterij, FREDERIK CAREL COBLIJN, met bepaling, dat dezelve ten gevolge zijner vroegere diensten op grond van art. 59 van het Reglement voor de Schutterij dezer Stad, als Eerste Luitenant bij de Schutterij rang nemen en in anciënniteit tellen zal van en met den *Acht en Twintigsten September 1800 Zes en Dertig.*

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

Militair Bureau.

Den 20 Augustus 1839.

Door Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht, Gouverneur Generaal, is bij Gouvernements-order van heden, No. 37 | 6, bij de Schutterij van *Paramaribo*, met behoud van rang en anciënniteit, benoemd en aangesteld:

Tot *Adjudant van den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen*, de Luitenant bij dezelve Schutterij, HENDRIK MAURITS WOLFF DE FRIDERICI.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

PARAMARIBO, *den 19 Augustus 1839.*

Ter gelegenheid van *'S KONINGS VERJAARDAG*, zal op den 24 dezer, des voormiddags ten *tien* uren, door Zijne Excellentie den Schout-bij-Nacht, Gouverneur-Generaal, PUBLIEKE AUDIENTIE worden verleend, aan de Civiele en Militaire Authoriteiten, Ambtenaren en Ingezetenen dezer Kolonie.

Hetgeen de ondergeteekende de Eer heeft ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 20sten dezer, het Schip *Sara Anna Cornelia*, Kapt. N. K. Dijkhuis, naar Amsterdam; lading: 317 vaten Suiker, 15 balen heele Koffij, 86 balen schoone Katoen en 400 pond oud Koper.

(In het Neder-district *Nickerie.*)

Den 13den Julij ll.; het Schip *Equator*, Kapt. J. van der Kolff Wz., naar Rotterdam; lading: 154 vaten Suiker en 31 balen schoone Katoen.

Den 22sten, het Schip *Amsterdam*, Kapt. L. Wildschut, naar Amsterdam; lading: 294 vaten Suiker en 32 balen schoone Katoen.

IN TEXEL GEARRIVEERD:

Den 13den Junij, het Schip *de Zeevaart*, Kapt. K. J. Haasnoot. — Van hier.

*** Aangaande het Schip *Sophia Cicilia*, Kapt. J. C. Radeloff, naar herwaarts, te *Douver* lek binnen geloopen, wordt, volgens brief van daar dd. 15 Junij gemeld, dat na gehouden inspectie, bevonden was, dat hetzelve na de noodige reparatie, binnen *drie* weken gereed zoude zijn, om de lading, welke in goeden staat was gelost, weder in te nemen.

ADVERTISSEMENTEN.

(32600) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen van het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving verkoopen:

33 Balen HEELE en 4 » GEBROKEN } *KOFFIJ*;

van Plantaadje *Vrouwenvlijt*, voor het *halve* aandeel, aankomende den Boedel A. H. A. MAMIN.

Zullende de inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen tot Vrijdag, den 23sten dezer, des middags om 12 ure.

De Kooper zal voor elke ledige zak *f* 1-10 moeten betalen.

Paramaribo den 20 Augustus 1839.

De fungerende Secretaris van het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(32574) De Exploicteur bij het Geregtshof te *SURINAME*, *belast met de vervolging der nalatige Belastingschuldigen*, zal op Vrijdag den 23sten Augustus 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit gemeld Geregtshof, publiek, bij Executie verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Hooge Straat*, La. E. No. 371 Nieuwe Wijk en La. D. No. 795 Oude Wijk; aankomende J. BEELDSNIJDER.

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Steenbakkers Gracht*, La. E. No. 77 Nieuwe Wyk en La. D. No. 628 Oude Wijk; aankomende W. L. CASPER.

Paramaribo den 17 Augustus 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(32575) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 23sten Augustus 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, uit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slavin *Calesta*, met hare Kinderen *Winst* en *Frederik*; aankomende JACOB CORONEL.

Paramaribo den 17 Augustus 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

PARAMARIBO, *den 21 Augustus 1839.*

Het *SCHEEPS-ANKER* zonder *STOK*, *plus minus* zwaar 1700 á 2000 ponden oud Amsterdamsch gewigt, opgevischt aan boord van Z. M. Korvet *AMPHITRITE*, geadverteerd in de Couranten ter dezer Drukkerij gedurende dit jaar, onder Nos. 60, 62 en 64 uitgegeven, niet terug gevorderd en den eigenaar daarvan onbekend zijnde; zoo zal hetzelve Anker, thans liggende achter het Waaggebouw, op VRIJDAG e. k., den 23sten dezer, door en ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek verkocht worden.

De Havenmeester,
R. H. ESSER.

(32617) De Heeren INTEEKENAREN op het *PLAN VAN VERLOTING* van diverse *GOEDEREN*, de ondergeteekenden aankomende, worden vriendelijk verzocht, vóór of tegen den 28sten dezer maand, betaling te præsteren van de door hun genomene loten, zullende dezelven anders, *als vervallen worden beschouwd.*

Paramaribo den 22 Augustus 1839.

E. BENJAMIN Jr. &
J. J. DE MESQUITA Jr.

(32618) De ondergeteekende maakt bij dezen bekend aan allen en een iegelijk, die zulks mogt aangaan, dat zij als hieronder staat vermeld, haar naam schrijft.

Paramaribo den 19 Augustus 1839.

OTTOLINA FELICITÉ OOSTERBUUR.

Mengelwerk.

De Beproeving.

In den noodlottigen tijd der heerschappij van Napoleon, leefde in het dorp *V...*, nabij *Nantes*, zeker landmeisje, Pauline genaamd, achttienjarig, schoon, regt bekoorlijk, en, wat zeldzamer is, die zulks niet scheen te weten. Menig jongman slaakte om haar diepe zuchten, en liet, zonder het te bemerken, zijne spade eenen geruimen tijd in den grond steken, alleen omdat Pauline hem het hoofd op hol had gebragt; maar, indien het meisje zoo vele harten had veroverd, het was zonder coquetterie, en aan mening een, die van haar dweepte en droomde, reikte zij dikwerf de hand der vriendschap, onbewust, dat zij daardoor de pijl der liefde dieper in het hart deed doordringen en de wonde ongeneeslijk maakte.

Hoe had Pauline ook kunnen bemerken, dat zij het was, die het stille dorp in beweging bragt? Hiertoe was zij te verstrooid, want zij zelve was in den strik gevallen, dien de schalksche *Amor* gestadig bezig is der argelooze harten te spannen. Zeker wakker en welgemaakt jongeling, Fredrik n..., had, sedert eenigen tijd, Pauline's teederen maagdelijken boezem met nimmer gekende aandoeningen vervuld. Des Zondags avonds dansten de jonge lieden van het dorp, onder de schaduw van het lommerrijk geboomte; een enkele muzijkant, kreupel en blind, en die meer aan *Bacchus* dan aan *Apollo* offerde, bragt de vrolijke rijen; met zijne krassende viool, in beweging, en ik twijfel, of het gansche orchest *Muzard* eene grootere vrolijkheid hadde opgewekt. Hier leerden Fredrik en Pauline elkander kennen en beminnen, en men merkte op, dat Frederik de eenige was, die Pauline deed blozen, wanneer hij haar bij de hand nam, om haar ten dans te leiden. Hoe vurig verlangden zij naar dien Zondag, welke hun niet alleen uitrusting van den arbeid zou schenken, maar tevens hunne zoetste wenschen vervullen! Zij wisten, dat zij elkander beminden, en echter

was het betooverend: *ik bemin u* hunnen mond nog niet ontglipt; want dit woord is voor gelieven heilig, en het is soms, als of zij vreezen hetzelve te ontwijden, door het te spoedig uit te spreken. Een handdruk, een blik stelden Frederik en Pauline te vreden; en wanneer het meisje zich een: »gij komt immers aanstaanden Zondag, niet waar?" had laten ontvallen, bragt Fredrik zijnen voorraad van geluk voor de gansche week mede.

Maar spoedig werd hij het moede zijne geliefde Pauline slechts eenmaal 'sweeks, en dat nog wel bij schoon weder te zien. *Amor* kwam hem te hulp, en deed hem menig een voorwendsel uitdenken, om het bijzijn der geliefde ook in de week te genieten. Dan had hij gehoord, dat hare moeder onpasselpk was geworden, en het pligtmatig geacht, naar hare gezondheid te komen vernemen; geheel verwonderd scheen hij dan de goede oude vrouw, als naar gewoonte, aan haar spinnewiel te zien, terwijl Pauline glimlachte en bloosde. Soms had eene alvernielende hagelbui de korenvelden verwoest, en kwam Fredrik met belangstelling vernemen, of Pauline's moeder niet geleden had, en zoo ja, haar zijne diensten aanbieden. Kortom, de gelegenheid ontbrak hem nooit om zijne Pauline te zien, of liever veelal deed hij de gelegenheid geboren worden.

Intusschen snelde de tijd voorbij. Het jaar 1812 brak aan, en de Keier eischte de gewone schatting van manschappen, die den afgod zijner heerschzucht moesten worden opgeofferd. Op zekeren lente-avond van dat jaar, 'sdaags vóór dat de loting zou plaats hebben, zaten Frederik en Pauline te zamen op een bekoorlijk plekje in het bosch, onder het digt loofwulfsel van eenige oude eiken. Ditmaal kon Frederik zich niet langer bedwingen; den volgenden dag moest hij loten, en indien hij het ongeluk had, een dienstpligtig nommer te trekken, wie weet, voor welk een' langen tijd hij Pauline zou moeten verlaten — welligt voor eeuwig! Het hooge woord moest er dus uit; hij verklaarde haar zijne liefde, in uitdrukkingen, welker hartstogtelijkheid hem zelven verbaasde: hij was nog nimmer zoo welsprekend geweest. Het antwoord van Pauline liet zich niet wachten; en wij behoeven niet te zeggen, dat het 'sjongelings dierbaarste wenschen vervulde.

Doch toen hunne aandoening eenigzins bedaard was, zeide Pauline met een' zucht; »ach! hoe gelukkig zouden wij zijn, Frederik, zoo gij morgen niet moest loten!" — Het is waar, Pauline, maar nu ik de verzekering uwer liefde heb, ben ik veel geruster; ja, ik zal u niet verbergen, dat, zoo het lot mij ongunstig is, ik, ondanks de smart van u te moeten scheiden, thans de kracht in mij gevoel om mij dit ongeluk ten nutte te maken, en, door schitterende bewijzen van moed te geven, weldra eenen aanzienlijken graad te verwerven. Wat zoude het heerlijk zijn, Pauline, indien gij eenen officier met twee gouden epauletten, in plaats van eenen eenvoudigen landman, voor u zaagt, die u met eene hand, die vijandelijke vaandels heeft veroverd, naar het huwelijksaltaal zou geleiden!" — »Dit vooruitzigt vleit mij niet; voor één, die officier wordt, zijn er twintig, die sneuvelen, en, Frederik, wat zou er dan van uwe Pauline worden!"

Den volgenden dag had de loting plaats, en Frederik trok — een hoog nommer. Pauline vernam dit terstond, en onbeschrijfelijk was hare blijdschap, maar deze veranderde eensklaps in de bitterste droefheid, toen zij des anderen daags 's morgens haren minnaar, in montering uitgedost, met de sabel op zijde, en den ransel op den rug, hare woning zag binnentreden. »Men heeft mij derhalve bedrogen, Frederik! gij vertrekt! en reeds heden. O, welk eene schrikkelijke teleurstelling!" — »Ja, Pauline, het valt mij zeer hard, want gij weet, hoe zeer ik u bemin, maar het is slechts om één' veldtogt te doen; dan ziet gij mij als kapitein weder." — »Neen, nooit; wij zien elkander niet weder, ik beef als ik aan uwe gevaren denk — maar hadt gij dan geen hoog nommer getrokken?" — »Ja, Paulina, maar weet gij, Pieter, de zoon van vrouw Lambert, was minder gelukkig dan ik; hij verdient voor haar het onderhoud, en de arme weduwe heeft niets ter wereld dan dien zoon, den eenigen steun van haren ouderdom. — O, toen zij overluid snikte en uitriep: »Mijn Hemel wat zal er van mij worden, indien Pieter vertrekt!" terwijl zij hem wanhopig aan haar hart drukte, toen, moet ik bekennen, dat ik tegen hare tranen niet bestand was; ik had toch geen steenen hart: ik vergat u zelfs in dit oogenblik. Geef hier uw nommer! fluisterde ik Pieter in, nam het, gaf hem het mijne in de plaats, en verwijderde mij, terwijl de verbazing moeder en zoon belette, een woord te spreken. Maar dit baatte niet, want Pieter haalde mij in, wierp zich om mijnen hals, bragt mij bij zijne moeder en .... Pauline, zos gij de blijdschap, de innige dankbaarheid van die arme oude vrouw gezien hadt, zoudt gij gezegd hebben: Frederik, gij hebt wèl gedaan." Pauline's tranen waren haar eenigst antwoord. Aan welk eene diepe smart ook ter prooi, was zij trotsch op zulk eenen minnaar, en beminde hem, om zijne edele daad, nog meer dan te voren. Zij vergezelde hem een uur lang op den noodlottigen marsch, en toen zij van haren braven Frederik eindelijk afscheid nam, was het, of haar het hart uit den boezem werd gerukt. Beloften van eeuwige trouw werden gegeven en honderd malen herhaald; gelieven zeggen elkander zoo gaarne dikwijls hetzelfde.

Wij zullen bij dit roerend afscheid niet langer stilstaan. Frederik volgde eene roemvolle loopbaan; hij vertrok naar *Rusland*, doch had het geluk, niet naar *Moskou* te worden gezonden. Hij was bij vele der groote veldslagen tegenwoordig, die in de jaren 1812, 13 en 14 werden geleverd. Spoedig klom hij door zijne dapperheid op tot den graad van sergant. Hij schreef in het eerst zeer dikwijls aan zijnen ouden vader en zijne dierbare Pauline, doch eensklaps ontving men geene tijdingen meer van hem. Elken dag vleide zich Paulina op nieuw en ging den postbode van het dorp te gemoet, maar helaas! reeds van verre stond het noodlottig ontkennend antwoord op zijn gelaat geschreven. Pauline verviel toen in eene diepe zwaarmoedigheid: te vergeefs zochten de jonge lieden van het dorp haar Frederik, die nu voor dood werd gehouden, te doen vergeten; Frederik bezat hare gansche ziel, en vooral het aandenken zijner verheven daad boeide haar voor eeuwig aan den menschlievenden jongeling.

(*Het vervolg en slot hierna.*)

De Ontmoeting.

Tijdens de onlangs te Parijs plaats gehad hebbende onlusten, bevond zeker rentenier zich in de straat St. Martin, juist op het oogenblik, dat de oproerlingen zich op den brug van dien naam vertoonden. Om hun te ontkomen, trad hij in den openstaanden gang van een huis, klom den trap op, tot naar de bovenste verdieping, alwaar hij eene deur ontwaarde, die ten halverwege openstond. Hij trad het vertrek binnen, en bevond zich in de kamer van een jong en niet onbevallig waschmeisje. Vriendelijk verzocht hij eenigen tijd te mogen vertoeven. Het meisje bood hem beleefdelijk eenen stoel aan, en hield hem al arbeidende gezelschap. Gedurende deze zonderlinge bijeenkomst, ontstond er eene zekere vertrouwelijkheid: zij betoonde zich zoo oplettend jegens den grijsaard, dat hij geheel door bekoord was, en toen hij dacht te kunnen vertrekken, omarmde hij zijne beschermster vaderlijk, en deed haar het volgende voorstel: »kindlief, ik ben een tamelijk welgesteld man; gij hebt het, naar ik bemerken kan, niet breed; ik zal u tot mijne erfgename benoemen. De heer G.... vroeg haar verder, of zij ook ouders of bloedverwanten had. Het waschmeisje bekende blozende, dat zij hare eigen meesteresse was, haren vader nimmer gekend, en hare moeder reeds vroeg verloren had. De heer G.... vroeg nu ook naar den naam van hare moeder, en nu oordeele men over de verbazing van het meisje, toen de oude man in haar zijne dochter hervond. Terstond nam hij het meisje met zich naar huis, en maakt thans de noodige toebereidselen, om haar wettiglijk voor zijne dochter te erkennen.

De Trouwe Dienaar.

In den winter van het jaar 1776 reisden de graaf en gravin Podotski van *Weenen* naar *Krakau*. De wolven die in het Karpatische gebergte meer woedend en verslindend zijn, naarmate de koude hevig is, vervolgden, tusschen de steden *Osweik* en *Zator*, welke laatstgenoemde stad slechts weinige mijlen van *Krakau* ligt, bij talrijke troepen, het rijtuig. Een der beide bedienden, welke den graaf en zijne gemalin vergezelden, reeds vooruit om de postpaarden te bestellen, de andere die uit hoofde zijner getrouwheid in hooge achting bij zijnen meester stond, verzocht, toen de wolven al meer en meer naderden, de vrijheid om hun zijn paard prijs te geven, opdat men daardoor den tijd mogt hebben *Zator* te bereiken. De graaf stond zulks toe, en de bediende klom achter op het rijtuig. Het paard werd terstond door de wolven verscheurd, en de reizigers vervolgden hunne reis met den meesten spoed; doch de paarden waren uitgeput, en de nu door het gezwolgen bloed, nog wreeder geworden wolven, hadden bijna het rijtuig bereikt.

In dit uiterste riep de bediende: »Er blijft u slechts één zweem van redding over: ik zal de wolven te keer gaan, wanneer gij mij belooft, om als een vader voor mijne vrouw en kinderen te zorgen. Zij zullen mij verslinden, doch gij zult den tijd hebben, om u te redden." Podotski aarzelde; maar er was geene keuze, geene hoop op redding; hij beloofde dus plegtig, dat, wanneer hij aan het gevaar ontkwam, en zijn bediende het offer van deszelfs gehechtheid werd, hij steeds voor deszelfs gezin zou zorgen.

Dadelijk klom de bediende van het rijtuig, ging de wolven te gemoet, en werd, even als het paard, verslonden. De graaf en zijne gemalin bereikten de poort van *Zator*, en waren gered!

De Christelijke Godsdienst op Nieuw-Zeeland.

Het *Missionary Register* behelst eenen brief uit *Manganga* van 30 November 1837, waarin een zendeling berigt, dat hij den 27 Augustus van dat jaar 129 inboorlingen had gedoopt. Daaronder bevonden zich lieden van alle standen en ouderdom; van kinderen van 12 jaren tot zwakke grijsaards; van slaven uit de krijgsgevangenen tot het opperhoofd van den hoogsten rang. »Er zouden er," voegt hij er bij, »nog vele meer hebben kunnen gedoopt worden, maar wij hadden aan de Indiaansche onderwijzers ernstig op het hart gedrukt, dat zij ons geenen canditaat zouden aanbevelen, wiens gedrag geen genoegzaam bewijs voor zijne opregtheid kon opleveren." Een ander merkwaardig blijk van de toenemende verspreiding van Europesche zeden is het volgende voorval: — Een inboorling uit *Hokianga* werd onlangs wegens voorbedachten moord, aan eenen blanke gepleegd; voor eene jurij van zijne eigen landgenooten te regt gesteld, terwijl het opperhoofd als regter fungeerende; hij werd schuldig verklaard, en veroordeeld om doodgeschoten te worden, welk vonnis ook onverwijld ten uitvoer werd gebragt.

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.